

Dragoș Vlad TOPALĂ¹

Book Review of:

RODICA ZAFIU, *101 cuvinte argotice*, ediția a doua, revizuită, București, Humanitas, 2023, 380 p., ISBN 978-973-50-7837-9

How to cite this review:

Topală, Dragoș Vlad, 2025, review of Rodica Zafiu, *101 cuvinte argotice*, ediția a doua, revizuită, București: Humanitas, 2023, 380 p., in *Theoretical and Applied Linguistics@ro*, Volume I, Issue 2/2025, p. 413-423, DOI: 10.62229/talatroi/2_25/14.

Apărută în 2023, cartea doamnei profesoare Rodica Zafiu este ediția revizuită a unui titlu publicat acum mai bine de un deceniu, o lucrare de referință în bibliografia de specialitate.

Intitulat *De ce? (și cum?)*, modalitate prin care autoarea sugerează de la început dificultatea demersului, preambulul fixează câteva direcții de cercetare, de exemplu, studiarea argoului din perspectiva variantelor funcționale (prin raportarea primară la limba standard) și raportul diacronie-sincronie. Autoarea s-a încumetat cu efort „detectivistic” „pe acest teren alunecos”, cu “mici enigme etimologice” (p. 9), cheia înțelegerii cuvintelor argotice fiind etimologia. Dincolo de demersul lingvistic, este propus un cadru de analiză interdisciplinară: „istoria cuvintelor argotice poate fi înțeleasă doar în contextul mai larg al unor scheme mentale și al unor tipare de creativitate specifică” (p. 9).

¹ University of Craiova, dvtopala@yahoo.com.

Termenii argotici selectați sunt „termeni frecvenți, dar netransparenți”, multe cuvinte „banalizate” (p. 9-10). Circulația lor frecventă este înșelătoare, în sensul că au un coeficient ridicat de complexitate, care implică o dificultate reală de a explica originea, sensul și funcționarea lor în limbajul argotic și/sau familiar. În principiu, sunt multe elemente colocviale (este subliniată circulația acestor cuvinte între limbajul colocvial și cel argotic) și de argou comun. De asemenea, aria de cercetare vizează limbajul mediilor interlope, limbajul tinerilor, limbajul cazon (cu referire la militarii în termen – o categorie socială azi dispărută, pentru că în România serviciul militar a fost desființat, fapt care a redus drastic argoul militar; profesionalizarea armatei va determina în timp revenirea acestui vocabular „la statutul de jargon propriu-zis” (p. 284), lexicul vulgar (sexual, depreciativ), limbajul mediilor electronice (care a cunoscut o dezvoltare fără precedent în ultimii ani) etc. Sursele corpusului sunt diverse: presă, internet, literatură, izvoare orale etc.

Prima parte, *Argoul românesc*, include cinci capitole teoretice tematice (cu exemple practice), după cum urmează.

Capitolul *Delimitarea argoului* cuprinde diverse subcapitole specifice. 1.1. *Identitar, criptic, ludic* reprezintă încadrarea funcțională a limbajului argotic. Autoarea observă că, pe lângă „funcția criptică a argoului” și „caracterul său de limbaj secret”, există o funcție mai largă, predominantă, care vizează solidaritatea și coeziunea de grup: „prin deprinderea limbajului, se trece un prim test de acceptare în grup” (p. 15). Coeziunea de grup este esențială pentru că deschide calea studierii argoului în raport cu conceptul de *grup social*. Din sociologia grupului, este util în studierea limbajului argotic conceptul de *grup mic* (grupuri de muncă, grupuri școlare, grupuri infracționale etc.): un ansamblu de indivizi care stabilesc relații interpersonale statornice în cadrul unor activități pentru atingerea unor obiective relativ comune. Relațiile și comunicarea sunt directe, pe baza unor modele comportamentale specifice. Structura grupului mic (stratificarea, raportul dintre competiție și colaborare, trăirile afective) constituie un mediu sociolingvistic care favorizează un tip de comunicare specială, unde argoul poate prolifera (cf. DS 1993: 273-274). Argoul nu apare în mediul rural tradițional – „ca varietate lingvistică urbană, argoul presupune o ierarhie socială și o anumită mobilitate a persoanelor, dezvoltându-se în aglomerări spontane sau impuse (banda, gașca,

închisoarea, școala, unitatea militară)” (p. 17). Reformulăm, în termeni sociologici, observația autoarei, anume relația dintre argou și *mobilitatea socială*. Evităm complexitatea acestui concept, însă subliniem importanța mișcărilor spațiale (*mobilitatea teritorială*) în dezvoltarea limbajului argotic. Migrarea indivizilor și a grupurilor se analizează în funcție de *mobilitatea orizontală* (sistemul pozițiilor sociale nu este ierarhizat, pozițiile sunt egale – exemplul grupurilor de tineri) și de *mobilitatea verticală* (mișcarea în grupuri stratificate, cu ierarhie socială și autoritate psihologică, exercitată de lideri – de exemplu, mediul interlop sau mediul militar); cf. DS (1993: 360-361). În 1.2. *Diversitate internă*, mai exact în 1.2.1. *Argou interlop, limbajul tinerilor, argou comun*, este reconfirmată importanța conceptului de mobilitate socială în studierea argoului. „Prototipul argoului, cel mai clar diferențiat de limba comună” este argoul interlop (cel mai vechi tip de argou), care, pe lângă trăsăturile oricărui limbaj popular (circulație orală, expresivitate etc.), are și „trăsături de limbaj tehnic (terminologie profesională)” (p. 17); această observație atribuie trăsătura monoreferențialității și a nonambiguității termenului argotic în sensul limbajelor specializate (una dintre cele mai importante idei în studierea argoului). Limbajele grupurilor sărace (marginale), adică nomazii, emigranții etc., reprezintă o sursă a acestui tip de argou. Referitor la argoul grupurilor de tineri (*gașca*), trăsătura esențială vizează faptul că „expresivitatea ludică joacă un rol mult mai mare decât caracterul secret”; în opinia noastră, folosirea excesivă a anglicismelor indică nu doar preferința pentru modelul consumerist anglo-saxon – „repere [...] ale culturii de masă: TV, publicitate” (p. 18), dar sugerează și predispoziția acestei categorii de vârstă pentru migrația externă (internațională). „Argoul comun sau general” este „de fapt un limbaj familiar-argotic”, care preia elemente din argoul interlop și din limbajul tinerilor, „chiar când vorbitorii au trecut în altă categorie de vârstă” (p. 18) – un astfel de exemplu este *cașto*. Această idee deschide o direcție interesantă de cercetare prin raportarea la una dintre componentele mobilității sociale, mai exact conceptul de *mobilitate intragenerațională*, adică „schimbarea poziției unui individ, pe scala aleasă, între două momente ale vieții sale” (DS 1993: 361). Conceptul este util pentru a observa cum se modifică argoul în comunicarea vorbitorilor de-a lungul vieții. În 1.2.2. *Variația regională*, autoarea indică, pornind de la modificările limbajului de grup, cauzate de mobilitatea socială – *mobilitatea teritorială* (mersul la școală și

la universitate, obținerea/schimbarea locului de muncă), unele probleme de dialectologie. Este interesant argoul din Republica Moldova, adus de basarabeni în România, care provine majoritar din fondul lexical rusesc. Cercetarea argoului pe baza dialectologiei este o direcție interesantă de studiu, puțin aprofundată în prezent; importanța graiurilor în argou a fost semnalată de I. Iordan. În 1.3. *Argoul în raport cu alte variante ale limbii*, este subliniată oralitatea argoului și deschiderea către toate registrele limbii. Pe lângă modificările și evoluțiile semantice în cadrul fondului lexical comun, dar și în cadrul limbajelor specializate (1.3.1. *Argoul ca „beneficiar”* și 1.3.2. *Argoul ca „donator”*), în 1.3.3. *Delimitări stilistice: jargon, limbaj familiar, popular și vulgar*, autoarea abordează confuzia dintre argou și jargon. Jargonul este „variantea familiară a unui limbaj de specialitate, folosită – din comoditate, dar și cu intenții ludic-expresive – în interiorul unui grup profesional” (p. 21). Exemplele de „jargoane profesionale propriu-zise” sunt variate (limbajul avocaților, al medicilor etc.); diferența este că jargoanele „folosesc procedee asemănătoare celor argotice, dar au un inventar limitat și nu reflectă mentalitatea și viziunea polemică a argoului propriu-zis” (p. 22). În limbajul informatic și în cel fotbalistic, distincția dintre argou și jargon e mai greu de făcut (în acest sens, este reprezentativă direcția de cercetare a limbajului electronic, susținută de autoare prin zeci de studii publicate de-a lungul anilor).

Pornind de la o clasificare funcțională esențială, Rodica Zafiu subsumează limbajul argotic limbajului popular – „de aceea majoritatea trăsăturilor și a procedeelelor sale (metafore, metonimii, hiperbole, superlative, cuvinte vagi etc.) se regăsesc și în limbajul tradițional rural sau în cel familiar” (p. 22). Pe de altă parte, autoarea subliniază că lexicul vulgar și obscen, folosit intens în argou, este o marcă a oralității populare, iar limbajul argotic nu se confundă cu cel vulgar: „Mulți confundă limbajul argotic cu cel vulgar; de fapt, cuvintele obscene primesc marca specifică de elemente argotice doar dacă au suferit evoluții semantice speciale, care le conferă alte sensuri decât cele denotative” (p. 22-23). Se ajunge astfel la „noțiunile tabu”. Tabuizarea este un fenomen esențial al limbajului argotic, unde apar „câmpuri semantice foarte bogate, cu zeci de sinonime, care nu sunt însă neapărat vulgare sau obscene” (p. 23).

Autoarea menționează nuanțele stilistice și funcționale, uneori greu de făcut, dintre „registrele argotic, colocvial, popular și vulgar” (p. 23). Sunt

propuse studii de caz, sunt indicate greșeli de încadrare și delimitare din dicționare argotice fundamentale etc. Când granițele sunt greu de stabilit, reperele sociolingvistice devin criteriul esențial pentru identificarea termenilor argotici. Pseudoargotismele se pot diferenția de argotismele autentice „prin atitudinea pe care o exprimă: termenii care nu reflectă subversivitatea și negativismul argotizanților sunt neautentici sau cel puțin dubioși” (p. 24); de exemplu, *Șopârlița* și *Radio-Șanț* (pentru postul de radio „Europa Liberă”). Observația este că acești termeni reflectau mai degrabă perspectiva regimului ceaușist decât acțiunea omului simplu, care asculta un post interzis. Și mai greu de diferențiat sunt argotismele autentice de cele create în limbajul presei sau în literatură, intrate ulterior în circuitul familiar-argotic (oral). Există o categorie a argotismelor de origine cultă (acestea implică două stiluri funcționale – beletristic și jurnalistic), care, prin circulația scrisă intensă, trec în registrul oral. Acest tip de circulație a cuvintelor din limba scrisă în cea vorbită este rar.

În 1.4. *Denumiri* sunt prezentate diversele denumiri ale limbajului argotic de-a lungul timpului (lista în sine este o sursă de termeni și expresii). Fără a reproduce lista bogată de exemple, reținem termenul *jargoane* (pl.), ceea ce demonstrează, dincolo de clasificările lingvistice, polivalența acestui termen: *a arunca (cu) jargoane*, *a băga jargoane*, *jargoane (de Ferentari, de stradă, de cartier)* etc. (p. 25).

Capitolul 2, *Istoricul fenomenului și al cercetării*, cuprinde repere de studiu (autori, opere, exemple). Astfel, ne dăm seama de importanța și de ponderea acestui sector în evoluția limbii literare (cu referire specială la evoluția stilului beletristic), până, să zicem, la sfârșitul secolului al XIX-lea. Autoarea semnalează exemple de argou începând cu anul 1795. Citind aceste pagini, am realizat oportunitatea unui câmp vast de cercetare în literatura din secolul al XIX-lea (I. Goleșcu, G. Baronzi, V. Alecsandri, N. Filimon, I.L. Caragiale). În literatura secolului al XX-lea, regăsim autori fundamentali, precum L. Rebreanu, T. Arghezi, Mateiu Caragiale etc. În perioada postbelică, argoul e ideologizat, fiind considerat o rămășiță a societății burgheze. Totuși, literatura argotizantă subzistă prin chiar autori ai compromisului ideologic (E. Barbu), dar și prin suavul N. Stănescu (*Argotice*, 1992, versuri publicate postum). În schimb, argoul a proliferat în comunism prin „oralitatea colocvială” (p. 32), în diferite medii sociale: în mediile interlope, în comunitățile de tineri, în mediul militar, dar și

sub forma folclorului urban subversiv, expresie a mitologiei opoziției pasive a românilor. Am remarcat interesul autoarei pentru unele cuvinte din anii 1980 (cunoscuți prin duritatea condițiilor de trai, dar și prin strategia de supraviețuire a românilor prin umor).

După 1989, consemnăm, în parte, originea cultă a argoului – explozia presei postdecembriste și euforia libertății au avut consecințe dramatice asupra limbajului jurnalistic. Structura argoului nu se modifică, deși apar modificări ale referentului – lumea drogurilor, mediile electronice de comunicare etc. Referitor la argoul drogurilor, autoarea observă că „majoritatea denumirilor nu sunt foarte expresive, fiind produse mai ales ca etichete metonimice, care indică forma sau aspectul dozelor (*timbre, sugativă, bastonașe, liniuțe*) sau prin specializarea unor termeni generici: *substanță, chimicală, material, marfă*” (p. 35). Folosirea metonimiei și a asocierilor metonimice pentru a desemna un referent din câmpul lexico-semantic al drogurilor este instrumentul ideal; în general, metasememele reprezintă categoria esențială a limbajului poetic, astfel că reevaluarea stilistică a unor asemenea termeni poate oferi surprize. Acum se schimbă și dinamica grupurilor sociale. Dacă în comunism indivizii erau cooperanți, cu tolerarea unei egalizări sociale și psihologice, în capitalism grupurile cuprind indivizi antagonizați, puternic competitivi sau chiar anarhici – acest aspect are efecte asupra limbajului argotic actual. În fine, capitolul se încheie cu o bibliografie utilă a lexicografiei argotice.

Din capitolul 3, *Dificultățile cercetării*, reținem ideea referitoare la posibilitatea cercetării argoului din interiorul grupului de vorbitori: „Calea cea mai bună de descriere ar presupune observarea îndelungată de către un cercetător-antropolog integrat în mediile argotizante” (p. 37) – o situație ideală, deși greu posibilă, pentru că dinamica acestor grupuri nu acceptă indivizi din exterior. Aici este semnalată și dificultatea analizelor etimologice. Sectorul etimologic este important, iar autoarea rezolvă etimologii complexe; aproape fără excepție, recurge, după caz, și la elemente de sociolingvistică, psiholingvistică, onomastică industrială (*diribau, flit, sabenă*), antroponimie (*Berilă*), semiotică vizuală (*curcan*, după I. Iordan), folclor etc. Complexitatea aspectelor etimologice sunt prezentate în alt subcapitol, referitor la împrumuturile lexicale (p. 47-55).

Etimologia are legătură cu sensul, dar truismul formulat de noi insistă asupra unei specializări în cercetarea etimologică, numită *semantică*

etimologică – conceptul este preluat din Pitiriciu (2005: 5-8), care îl aplică în sectorul lexicului științific, pentru a explica originea termenilor matematici și sensul lor, adică relația dintre etimologia directă și etimologia indirectă, respectiv dintre criteriul semantic și cel formal. Situația nu este diferită în cazul lexicului argotic. Rodica Zafiu rezumă complexitatea problemelor etimologico-semantică cu care s-a confruntat: „Stabilirea etimologiei cuvintelor argotice este o întreprindere dificilă nu numai pentru că nu dispunem de atestări suficient de vechi, iar modificările de formă și salturile semantice pot fi foarte mari, ci și pentru că există deja piste false, legende născute ulterior, pentru a motiva faptele obscure” (p. 38). Dificultățile cercetării etimologice de acest tip (cu referire specială la „modificările de formă și salturile semantice [...] foarte mari”) sunt descrise elocvent de A. Avram:

„în orice explicație etimologică demonstrației fonetice i se asociază, în mod obligatoriu, o demonstrație semantică [...] de multe ori însă cercetătorul este pus în fața necesității de a dovedi descendența unui cuvânt Y dintr-un cuvânt X cu un sens (foarte) diferit; în această situație, pentru a fi convingătoare, explicația propusă trebuie să cuprindă argumentarea posibilității ca de la înțelesul originar al presupusului etimon să se fi ajuns la înțelesul cuvântului a cărui origine urmează a fi stabilită. Nu orice ipoteză privitoare la o evoluție semantică este plauzibilă, dar schimbări « spectaculoase » ale sensului sunt posibile” (Avram 1997: 11).

Rodica Zafiu propune o etimologie directă (după caz, și indirectă) pentru a argumenta un sens, o anumită evoluție semantică (*blat, cardi, exivă, haloimăs, husen, lovele, martalog, panacot, paranghelie, panaramă, pifan, pontoarcă* – sunt cuvinte foarte dificile, unde efortul de documentare este deja considerabil). Cercetătoarea manifestă precauție științifică, referitor la unele soluții etimologice propuse și care nu au fost validate de specialiști (vezi p. 11). Desigur, un exemplu de modestie: în absența etimologilor interesați de argou (cu puține excepții notabile, precum Al. Graur și I. Iordan, care au propus ocazional câteva soluții etimologice), Rodica Zafiu este deocamdată singura lingvistă care s-a încumetat să abordeze constant etimologia cuvintelor argotice.

Studiul *101 cuvinte argotice* provoacă abordări noi, propuneri teoretice și metodologice. Astfel, propunem un concept nou în analiza argoului limbii române: *cuvintele-cult*. Termenul *cult* este complex și, evident, nu-l

putem prezenta în detaliu aici. O preocupare importantă de studiu merge în direcția sectelor religioase și a unor grupuri specifice organizate în jurul unui lider mistic, dictatorial, manipulator și antisocial, care propăvăduiește credințe și idei extreme, adesea antiumane. Legăm conceptul de *cult*, bazat pe elementul de „venerare” a unei persoane, a unor obiecte, a unor activități sau a unor abstracții, de cultura populară contemporană, care este influențată atât de idei pozitive, cât și de atitudini negative. În engleză circulă sintagma *cult following* – comunitate de fani ai unei opere culturale, ai unei mărci comerciale sau a unor derivate de tip (sub)cultural: filme, jocuri video, piese muzicale, branduri, produse (automobile, electronice, articole vestimentare), tipuri de limbaj și de comunicare (de exemplu, preluarea unor replici din filme populare) etc. Atașamentul colectiv față de un termen tehnic popular (de exemplu, din domeniul electronic), față de un cuvânt argotic și/sau familiar etc., implicit pentru ideea pe care o exprimă (pozitivă sau negativă, socială sau antisocială), prin utilizarea intensă pentru o perioadă de timp, cu efecte demonstrate asupra mentalului colectiv, declanșează procesul de „venerație”. Mai exact, prin raportul cu limbajul argotic (în care predomină conotația negativă), atribuim *cultului* sensul de credințe și practici sectare cu scopul de a submina echilibrul social și psihologic al comunităților moderne (occidentale) tolerante. Într-o accepție generală, cuvintele-cult definesc o perioadă din istoria progresului social, tehnologic, cultural sau reprezintă mărci ale evenimentelor istorice (în special evenimente traumatizante, precum războaie, dictaturi etc.). Expresie a culturii populare, fenomenul s-a răspândit în limbajul presei, unde apar cele mai multe cuvinte cu impact social și psihologic puternic. Exemple de cuvinte-cult se regăsesc în Ayto (2007), clasificate în funcție de deceniul în care au apărut – în acest caz, deceniul este unitatea cronologică pentru încadrarea socială a câmpurilor lexico-semantică care includ termeni fundamentali ai secolului al XX-lea. Cuvintele fac parte, în mare măsură, din vocabularul internațional, răspândit prin intermediul limbajului jurnalistic (termeni științifici, sociali, elemente de jargon, numeroase cuvinte familiare).

În corpusul selectat de Rodica Zafiu, am descoperit câteva cuvinte-cult. Pornind de la analiza autoarei, vom oferi două exemple de cuvinte-cult: perechea (deși impropriu spus) *gagiu* / *gagică*. *Gagică* a devenit un simbol al discriminării de gen, practică de bărbatul din mediul urban,

care se manifestă prin sexismul social cvasigeneralizat, cu intenția de manipulare și control. Cuvintele, cu atestări încă din 1861-1862 (N.T. Orășanu, G. Baronzi), au rezistat schimbărilor ideologice radicale. Pentru argumentația noastră, este esențială observația că ambele cuvinte „au devenit, în a doua jumătate a secolului al XX-lea, principalele desemnări generice ale persoanei, în limbajul familiar-argotic” (p. 195), ceea ce demonstrează atașamentul vorbitorilor față de aceste cuvinte, impactul sociolingvistic considerabil. În 2009, autoarea a identificat pe Google „aproape cincizeci de ori mai multe ocurențe pentru *gagici* decât pentru *gagii* (evident, diferența nefiind doar de limbaj, ci – în primul rând de – pagini tematice!)” (p. 195). În fapt, „paginile tematice” vizează site-uri cu tematică sexuală, prostituție, limbaj obscen sau pur și simplu medii subculturale în care femeia este ironizată și devalorizată. În 2025, lucrurile s-au agravat, dacă verificăm cuvântul *gagică* pe internet. Din acest punct de vedere, propunem reevaluarea afirmației că *gagică* face parte din categoria termenilor „vag depreciativi pentru femei” (p. 195). *Gagiul* rămâne un simbol al masculinității negative care subminează egalitatea de gen, iar sensurile indicate în dicționarele consacrate sunt elocvente: „bărbat mai în vârstă”; „șef”; „stăpân”; „neguțător”; „amant” (MDA 2010, I). Toate sensurile indică dominația bărbatului; „neguțător” indică puterea economică și abilitatea de tranzacționare (altă formă de dominare a femeii), iar sensul „amant” indică dominația sexuală și manipularea. Prin opoziție, cuvântul *gagică* (derivat) desemnează femeia ca obiect sexual: „amantă”; „femeie cu corp frumos”. Este interesant că etimonul *gagi*, din limba romani, semnifică „femeie nețigancă” (MDA 2010, I). Comunitățile minoritare, supuse discriminării rasiale (și sociale), practică, la rândul lor, un sistem de segregare, o formă de protejare a propriei identități rasiale și de grup. O analiză a termenilor argotici depreciativi referitori la femeie se regăsește la cuvântul *chiftea*, cu o serie bogată de sinonime. Autoarea argumentează elaborarea lexicului depreciativ al femeii pe baza structurilor sociale care se bazează pe procesele controlate de dominatori: „Nucleul oricărui argou fiind produs de o comunitate (lumea interlopă) prin excelență masculină, dominată de competiție și pentru care relațiile sexuale sunt, în primul rând, o expresie a puterii, nu e de mirare că viziunea asupra femeii este utilitară și minimalizatoare” (p. 145); de altfel, argoul este „un limbaj predominant masculin și chiar machist” (p. 43). Alt cuvânt-cult este *cocalar*, care descrie

o categorie socială postdecembristă (lipsa spațiului nu ne permite să dezvoltăm analiza). De altfel, conceptul pe care l-am propus nu este chiar așa de nou, întrucât Rodica Zafiu a surprins oricum fenomenul – referitor la *cocalar* (p. 159): „cuvântul a devenit termen la modă [...]. Sensul e imprecis, cu granițe vagi, dar tocmai această deschidere, cu o componentă intens emoțională”; apoi: „*Cuvântul-emblemă* (s.n.) a intrat de mult și în uzul jurnalistic” (p. 160).

Următoarele două capitole, 4. *Descrierea argoului actual* și 5. *Sursele lexicului argotic*, reprezintă descrierea aspectelor lingvistice care se regăsesc în analiza lexicului argotic. Subliniem sectorul etimologic (5.1. *Împrumutul lexical*), esențial pentru metodologia de analiză aplicată – menționat anterior, dar și sectorul referitor la procesele semantice și cognitive. În practică, distincția dintre metaforă – metonimie – sinecdocă nu este întotdeauna ușor de făcut. Trebuie să precizăm că analizele figurilor semantice de stil sunt remarcabile, autoarea confruntându-se cu schimbări spectaculoase de sens, pe care le analizează și clasifică cu migală. Asocierea metaforei cu metonimia este folosită pentru identificarea originii unor cuvinte și sensuri (vezi 5.2.1. *Procesele semantice și cognitive*).

Metoda de lucru aplicată în volumul *101 cuvinte argotice* este cea a micromonografiei lingvistice. Cuvântul-titlu devine un pretext pentru a analiza toate sinonimele; cuvintele unei familii lexicale sunt grupate în același articol, astfel că rezultă un corpus mult mai bogat decât este prezentat în lista de cuvinte (astfel, consultarea unui *Indice de cuvinte* este obligatorie; tot aici este prezentată amănunțit metodologia aplicată în cadrul fiecărui cuvânt-titlu). Cartea reprezintă, în multe privințe, un model de analiză lingvistică, iar autoarea are cu siguranță meritul de a fi decriptat multe cuvinte argotice dificile. Fără a mai semna aici, din lipsă de spațiu, alte exemple de cuvinte și soluții (vezi partea a doua, *Cuvintele*), credem totuși că principala calitate a demersului este chiar încadrarea metodologică a argotologiei în abordări interdisciplinare (sociologie, psihologie, folclor etc.). Acestea deschid calea unor analize tematice noi, precum relația dintre cuvinte-cult și limbajul argotic, caracterul ritualic al argoului, tabuul argotic.

BIBLIOGRAFIE

Avram, Andrei, 1997, *Contribuții etimologice*, București, Editura Univers Enciclopedic.

Ayto, John, 2007, *A Century of New Words*, Oxford, Oxford University Press.

DS 1993 – Zamfir, Cătălin, Lazăr Vlăsceanu (coord.), 1993, *Dicționar de sociologie*, București, Editura Babel.

MDA 2010 – Academia Română, *Micul dicționar academic*, I (A-Me), II (Mi-Z), București, Editura Univers Enciclopedic Gold.

Pitiriciu, Silvia, 2005, *Terminologia matematică. Probleme de etimologie*, Craiova, Editura Sitech.

All links were verified by the editors and found to be functioning before the publication of this text in 2025.

DECLARATION OF CONFLICTING INTERESTS

The author declared no potential conflicts of interest with respect to the research, authorship, and/or publication of this review.

FUNDING

The author received no financial support for the research, authorship, and/or publication of this paper.

Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0 International License:

<https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0>